

Endvidere medfører den Omstændighed, at Forhyringsagenternes Virksomhed er en privat Forretningsvirksomhed, saa betydelige Ulemper, at det maa findes paa-krævet at komme bort fra det nuværende System. Vel kan det have sine Lyssider, at Forhyringsagenten er personlig økonomisk interesseret — særlig kan her fremhæves, at den Omstændighed, at ikke hele Vederlaget er fortjent, før den forhyrede har givet Møde, i Virkeligheden gør Forhyringsagenten til Garant for Aftalens Overholdelse — men dette Forhold medfører i mange Retninger saadan Fare for Misbrug, at Ulemperne maa siges at overveje Fordelene ved Systemet.

Princippet kan saaledes føre med sig, at Agenten føler sig mere interesseret i at faa afsluttet en Hyrekontrakt, end i, om Kontrakten vil virke til Tilfredsstillelse for Skib og Mand, noget som dog er af den allerstørste Betydning for Skibsfarten selv.

Princippet kan dernæst faa en Kundefavorisering til Følge. I Tider, hvor det er umuligt eller vanskeligt at skaffe Arbejde til alle de hyresøgende, vil Agenten kunne fristes til først og fremmest at skaffe Hyre til sine stadige Kunder paa Bekostning af andre, uanset at disse maaske af særlige Grunde kunde have et Krav paa at gaa først, f. Eks. fordi de har været arbejdsløse længst.

I denne Forbindelse bemærkes dog, at man naturligvis erkender Rederens Ret til frit at bestemme, hvorvidt han vil have den eller den Mand i sin Tjeneste, ligesom Sømandens Ret til frit at vælge sit Skib, jfr. Konventionsudkastets Art. 6.

Endelig maa fremhæves de ret uheldige Lokaleforhold med en Del af de nuværende Forhyringskontorer.

Gruppen mener i det hele ikke, at den nuværende Ordning er i Stand til at vække den Tillid, som f. Eks. er af ikke uvæsentlig Betydning, naar det gælder Tilgangen til Sømandstanden fra de ganske unges Side. Disse vil let lade sig afskrække fra Sømandslivet i det hele, naar de ser de daarlige Forhold, under hvilke Forhyringen drives.

De paapegede Ulemper vilde formentlig afhjælpes, naar Forhyringen henlagdes til offentlige Kontorer, ligesom disse, hvad enten de organiseres som Statskontorer eller paa anden Maade, sikkert meget vel vil være i Stand til paa tilfredsstillende Maade at løse Opgaven.

Gruppen kan derfor tilraade at ratificere Konventionen.

Den anden Gruppe (*Lund og Mægaard*) gør derimod gældende, at den nuværende Ordning synes dem fyldestgørende, idet den, omend behæftet med visse Mangler, som dog let vil kunne ændres ad administrativ Vej, f. Eks. ved en noget skarpere Kontrol, i det store og hele har vist sig at kunne magte den Opgave, der fra Skibsfartens Side stilles, nemlig: altid at kunne skaffe Folk, naar Skibene behøver dem, og at kunne skaffe dem hurtigt og sikkert, en Opgave, som det er meget tvivlsomt om en offentlig Institution vil kunne magte. Den indbyrdes Konkurrence mellem Forhyringsagenterne afgiver ogsaa den bedste Garanti for, at Skibsfarten faar de for Tjenesten om Bord i Skibene bedst egnede Folk. Ifølge selve Forholdets Natur arbejder offentlige Kontorer betydeligt langsommere end private Virksomheder, og der er dernæst den Fare ved et Statskontor, at dette vil blive for „passivt“, o: for meget vil indskrænke sig til at afslutte Hyrekontrakter med de Folk, som melder sig som hyresøgende, men ikke paa Tider, hvor Arbejdskraften er ringe, vil gøre noget positivt for at skaffe denne frem, ligesom et Statskontor formentlig ikke yder den Garanti som det nuværende System for, at de forhyrede virkelig møder paa Skibet til rette Tid og Sted. Man bør derfor ikke forlade det nuværende System, om hvilket man erfaringsmæssigt ved, at det kan magte sin Opgave, til Fordel for en Ordning, der i bedste Fald vil blive meget dyr, og om hvilken det er tvivlsomt, om den vil være i Stand til at fyldestgøre de Krav, der maa stilles til den.